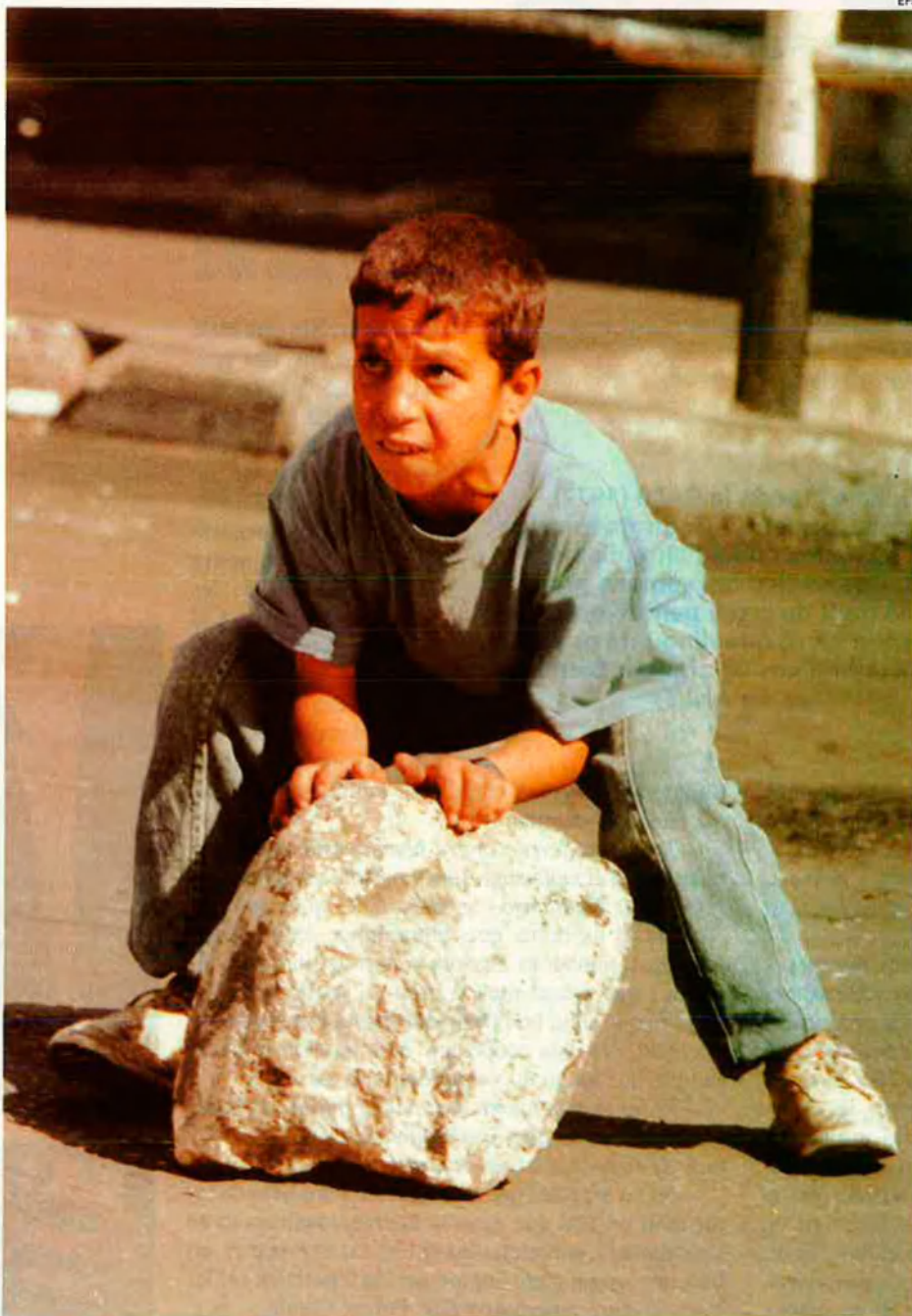

Acaba d'esclatar una revolta palestina que pot convertir-se en una reedició de la 'intifada'. Des que Netanyahu va arribar al govern, la situació s'ha anat deteriorant sense que, de moment, s'albiri cap sortida a un conflicte agreujat per l'actuació dels falcons israelians.

L'ull de la tempesta

Els palestins han tornat a sortir al carrer. El govern israelià, amb les seves decisions que vulneren els acords de pau, ha exasperat els palestins dels territoris ocupats.

Hebbron, Cisjordània. 10 del matí de dilluns passat. Darrere les façanes hermètiques hi ha 50.000 palestins tancats a casa. Les autoritats militars israelianes d'ocupació hi han decretat el toc de queda per cinquè dia consecutiu.

Al carrer principal, una vintena de joves esperen contra la paret ser traslladats a les dependències militars. Alguns veïns, des de les finestres i els terrats, s'ho miren amb indignació, però no poden sortir de casa ni a comprar. Les escoles estan tancades i el mercat, també.

De tant en tant se senten passes, algun crit i el frec metàl·lic d'armes. Són les patrulles de soldats. De vegades, però, es tracta també de famílies de colons, el pare sempre amb un fusell automàtic ben preparat. Ells i alguns periodistes estrangers són els únics que es poden moure per la ciutat.

El camí continua entre tones de pedres i deixalles escampades que donen testimoni de l'explosió recent d'odi palestí. Finalment, però, s'arriba davant la Cova dels Patriarques i l'escenari és completament diferent.

Aquí, davant la tomba d'Abraham, venerada per jueus i musulmans, l'espectacle encara és més xocant. Els colons d'Hebron reben centenars de visites d'altres assentaments. Per celebrar les festes de Succot que commemoren els 40 anys bíblics que els jueus van vagar pel desert des d'Egipte fins la terra d'Israel.

Tot el poble jueu commemora aquesta festa tradicional. Aquí, però, en aquesta plaça d'Hebron, les celebracions són, més que res, provocació. La festa consis-

EFE

teix en crits insistents contra els palestins, dues parades de menjar de fira i, la resta, taulells plens d'eslògans polítics i fotografies del líder racista israelià assassinat Meïr Kahane. Hebron, doncs, havia caigut en mans de l'irredemptisme nacional-religiós israelià.

A la tarda del mateix dia, eren milers els jueus de tot el món que travessaven el barri musulmà de la ciutat vella de Jerusalem camí del seu lloc més estimat, el mur occidental dels temples de Salomó i Herodes, més conegut pel nom del Mur de les Lamentacions. Alguns, des de la impressionant esplanada que hi ha davant, feien cua per entrar al túnel dels hasmoneus. Hi havia gairebé més policies que turistes i és que l'obertura d'aquest passadís, una setmana abans, havia costat la mort d'uns 60 palestins i 15 israelians en diverses confrontacions.

S'equivoquen, però, els qui busquen la causa d'aquesta revolta palestina en la inauguració del túnel arqueològic. Cap palestí, tret d'alguns polítics, el men-

Dalt, l'obertura del túnel dels hasmoneus fa dues setmanes va provocar diverses confrontacions que causaren la mort d'uns 60 palestins i 15 israelians. A l'esquerra, imatge d'aquest passadís objecte dels enfrontaments.

Els palestins dels territoris ocupats no tenen cap expectativa de futur. Aquesta situació s'ha vist agreujada des de l'arribada de la dreta al govern d'Israel.

cionen com el motiu que els va portar a tornar a sortir al carrer després de tres anys de relativa calma per la firma dels acords de pau que van crear l'autonomia palestina.

“El fet és –deia un noi que havia participat en els sagnants enfrontaments– que ho portàvem al pit. Se'ns havien tancat totes les portes. No hi ha feina. Els israelians no ens deixen ni bellugar. No tenim cap expectativa. El tema de Jerusalem només és l'ull de la tempesta, però protestem perquè ens sentim enganyats després de les poques esperances que havíem posat en els acords de pau”. El discurs resumeix perfectament els sentiments palestins d'aquests dies. N'hi va haver prou amb posar el dit a l'ull de la

Arafat està reforçat des que ha endurit les seves posicions després de mesos de submissió que li donaven una imatge humiliant.

tempesta, però els llamps i els trons ja hi estaven formats al llarg de molts mesos de frustracions, culminats per les decisions preses pel nou govern conserva-

dor israelià durant els seus primers cent dies de gestió.

Trencament dels acords. Netanyahu s'havia negat a retirar els soldats d'Hebron en els termes signats als acords d'Oslo pel seu antecessor laborista. Havia donat carta blanca als colons per ampliar els assentaments a Cisjordània després d'una congelació de quatre anys, gràcies a la qual els palestins es van conformar amb una autonomia tan limitada. Feia setmanes que qualsevol observador podia veure enceses totes les alarmes.

Alguns, fins i tot, ho havien predit amb exactitud. L'ex-ambaixador israelià a Espanya i ara diputat laborista, Sohlomó Ben Amí, va afirmar a EL TEMPS el

28 de maig, el dia anterior a les últimes eleccions legislatives a Israel: "Si guanya la dreta, el procés de pau s'estancarà. I potser farà falta caure en un altre pou com el de la *intifada* per poder tornar a avançar". Paraules profètiques, però potser encara massa optimistes. La visió política de Netanyahu, contràriament a la del seu antecessor Shimon Peres, no és precisament aguda, i s'ha de veure encara si ha entès el missatge d'aquests dies.

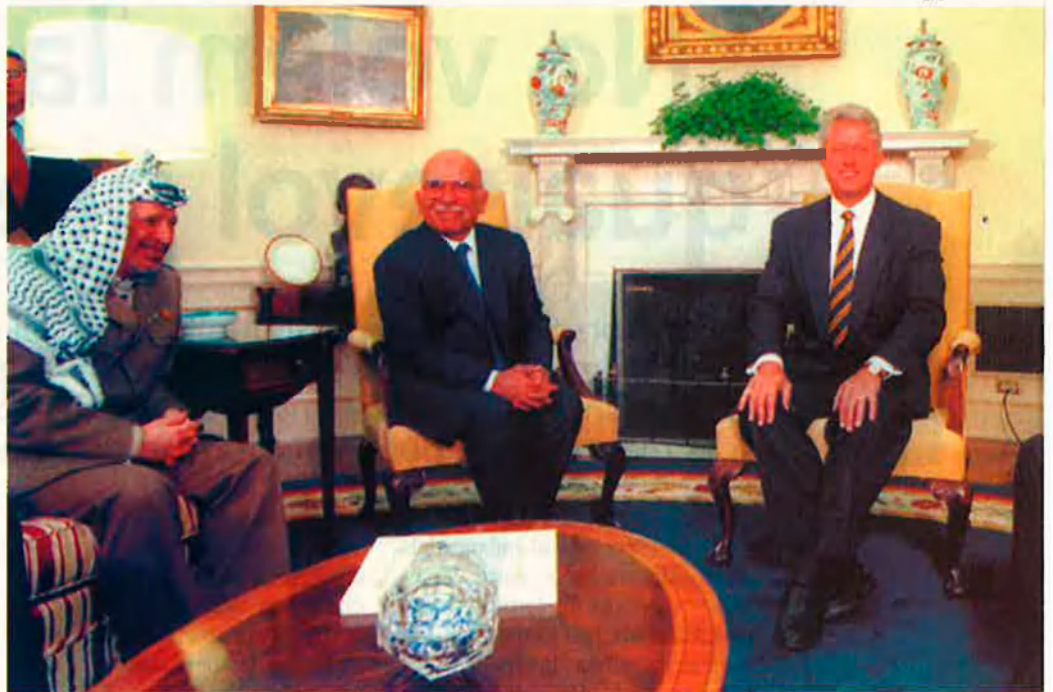
"Netanyahu —deia el líder de l'OAP a Jerusalem, Faysal Husseini, fa una setmana— mai no es va creure que guanyaria les eleccions. I va fer una campanya electoral plena de promeses extremistes que no es poden complir". Sí, al Likud no li agraden els acords d'Oslo. Els hi va llançar durant dos anys tota la seva artilleria dialèctica. I són encara molts els seus quadres que es refereixen a Arafat amb els qualificatius de terrorista i criminal de guerra. El mateix Netanyahu fa sis mesos encara prometia no encaixar mai la mà del president palestí.

La posició del primer ministre ara, però, és complicada. Va guanyar les eleccions només per 50.000 vots. El país està dividit, i l'ala dura dels seus partidaris, a més, li exigeix una política sense concessions, basada en el programa electoral. Netanyahu ha estat, fins ara, presoner de la seva pròpia dialèctica. La revolta palestina i la consegüent cimera de Washington li podrien servir per trobar una sortida negociada, però, no val enganyar-se, porta massa llast dins el seu govern, que és el més falcó de la història d'Israel.

Poc marge de maniobra, doncs, per al ministre. I, a més, a l'altre bàndol, Arafat està reforçat des que ha endurit les seves posicions després de mesos de submissió que li donaven una imatge humiliant als ulls dels palestins.

En aquestes condicions és molt difícil tirar endavant i a cada recaiguda la tempesta tornarà a sonar.

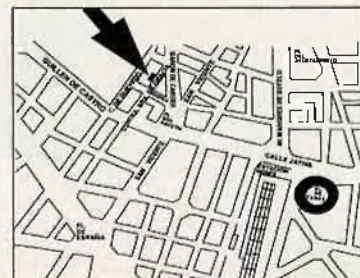
Joan Roura (Jerusalem)

La cimera de Washington ha estat un intent de trobar una solució negociada a l'actual situació. Netanyahu, malgrat tot, és pres de l'ala dura del partit i de les promeses electorals.

OLDIES

Conpra i venda de discos i CD's de tot tipus:
rarestes, descatalogats, novetats, importació, col·leccionisme,
rock, rockabilly, punk, jazz, heavy, salsa,
clàssics, cançó, rock català, etc.

C/ Ntra. Sra. de Gràcia, 6 - Tel. 3518997. València 46001